

ГРАЖДАНСКО УЧЕНИЕ

Западнитѣ ни покрайнини.

Прѣди едно десетилѣтие се извърши нечувано свѣтостатство съ нашия хубавъ, благодатенъ и милъ роденъ край. Въ Ньой се подписа „миренъ“ договоръ, по силата на който части отъ живия трупъ на България бѣха отсѣчени и дадени на нашитѣ съсѣди.

Македония остана подъ робство. Златна Добруджа нѣмаша да се радва на волень животъ. Тракия — сжщо.

Кулско, Царибродско, Трънско и Босилеградско — западнитѣ покрайнини на Отееството ни, сж откъснати отъ обятията на майката-родина и хвърлени въ жбитѣ на жестоки поробители.

Това срамно и унизително за човѣка дѣло е извършено отъ просвѣтени европейци въ черния Ньой.

Село Стрезимировци е красиво, но велика човѣшка неправда се надвѣси надъ него. Черниятъ Ньойски договоръ прокара срамната си и кървава граница прѣзъ срѣдата на Стрезимировци, като едната частъ отъ селото остана подъ робство.

Църквата на нашитѣ по кръвъ, езикъ и вѣра братя, гробищата съ скжпитѣ имъ покойници и училището останахъ отатѣкъ.

България прѣживѣ цѣли петъ столѣтия подъ турско иго, но подобна горчевина не изпита, като запази и народността си и вѣроизповѣдността си.

Нашитѣ съсѣди, сърбитѣ, излѣзоха по-дрѣзки отъ турцитѣ. Тѣ не позволяватъ на сънародницитѣ ни да посѣщаватъ Господния домъ, не позволяватъ дори на бабичкитѣ отсамъ да идатъ на гробищата съ коливо, да отслужатъ упокойка на гробоветѣ на близки и свои.

Въ училище е прѣвърната една неудобна за цѣлата кръчма, защото нито прѣзъ ума може да мине на нѣкого отъ Стрезимировци да прати дѣтето си въ заграбеното ни училище, дѣто се прѣподава на чуждъ езикъ.

Дѣцата въ с. Стрезимировци обичатъ бащината си вѣра и езикъ и сж готови да търпятъ несгоди и лишения, но не и да измѣнятъ на църква и родина. — *Атанасъ Л. х. Николовъ.*

